

Bifald, den Lankegang nemlig, at man ønsker, at Administrationen saa vidt muligt arbejder som det kan falde bedst, altsaa med fornøden Langsomhed, Sløvhed eller Egenwillie i Henseende til de givne Bevillinger, er det naturligt, at det maa staa som noget Modbydeligt, at Tilsynet med Statshusholdningsdriften i det Hele skjæpes; men for en modsat Lankegang — og det hvad enten man er af den ene politiske Farve eller af den anden, thi det jo slet ikke det, hvorpaa det kommer an — den Lankegang nemlig, at, naar man har Ansvar som Regering og vil have Bevillingerne anvendte i fuld Samklang med Representationens Willie, altsaa energisk vil udføre sin Gjerning og i det Hele anlegge sin Virksomhed saaledes, at vedkommende Minister eller Ministerium kun kan staa sig ved at faae sin Virksomhed fremstillet saa klart som muligt, enten det sker fra Venstre eller fra Høire, maa det være i høi Grad anbefaleligt at se etableret en Statsrevision under saadanne Betingelser, at den virkelig kan blive effektiv i de forskjellige Grene af Statshusholdningsdriften. Jeg skulde derfor antage, at det ærede Medlem, der ellers tænker for os Alle, eller som dog gjennemtænker Sager, som han mener, at vi ikke kunne befatte os med, naar han faar Tid til at gjennemtænke denne saa vigtige Sag, vil, som aarvaagen Statsmedlem, hylde den sidst af mig fremstillede Lankegang og sige, at Alle er bedst tjente med, at Kortene komme saa aabne paa Bordet som muligt. Jeg tror, at i samme Grad man vil tage det i Forsvar, at der ikke bliver set rigtigt efter, i samme Grad vil man, rimeligvis imod det ærede Medlems Willie, dække til for de Lyder, af hvilke Administrationen burde have saa faa som muligt. Jeg er ogsaa af den Overbevisning, at dersom det ærede Medlem i en Række af Aar havde maattet være Bidne til, hvorledes man har været nødt til at skyde til for mange Foretagenders Vedkommende, uagtet man tidligere havde troet at give en tilstrækkelig Bevilling, og hvorledes man har maattet skyde til, uden at kunne trænge til Bunds i, hvor Ansvaret laa for de skete Overstridelser eller den forandrede Anvendelse af Bevillingerne, vilde han dels af den Grund og dels af mange andre sige: Ja, lad os kun faae det frem. Her er ikke Spørgsmaal om Høire eller Venstre, thi der er en Mangfoldighed af fuldt neutrale Spørgsmaal, paa hvilke vi i Reglen kunne se med de samme Øine, fordi de gaa efter de samme Regler, hvorefter den lille Label er anlagt.

Hvad enten vi høre til Høire eller til Venstre, ville vi ikke kunne blande Politik med ind derunder, saa sandt vi Alle ønske at have Kraft i Administrationen. Af saadanne Spørgsmaal er der, som sagt, en Mangfoldighed, og jeg antager derfor ikke blot, at Enhver i Grunden maa kunne ønske Vedtagelsen af et Forslag som det antyde, men at ogsaa navnlig det ærede Medlem, der staa som Ordfører for et Mindretal, naar han kommer til at gjennemtænke Sagen, vil anbefale et Forslag i den Retning, hvis det kommer til at foreligge, thi i Dieblirket foreligger der kun Antydninger.

Ministeren for Kirke- og Undervisningsvæsenet (Fischer): Jeg vil blot udtale, at, dersom man gav Statsrevisionen en saadan Bistand som den, der nu hentydes til, da er det min Overbevisning, at Statsrevisionen selv vilde være den Første til at bede sig fritagen for den; thi der vilde ikke gaa ret lang Tid, inden Statsrevisionen fik Die for, at denne Assistent fuldstændig vilde spolere Statsrevisionens Stilling. Men jeg føler mig ogsaa overbevist om, at det aldrig vil komme videre i denne Sag end høist dertil, at man gjør et Forsøg paa at udarbejde en Instrux for denne tekniske Assistentens Virksomhed. Tænker man sig ham sat i Bevægelse og virkende paa den ene Side ligeoverfor Administrationen og paa den anden Side bringende Rapport til Statsrevisionen, tænker man sig først ret ind deri og forsøger paa at udarbejde en Instrux for ham, kommer denne Sag aldrig videre.

Berg: Jeg skal kun sige, at den høitærede Ministers Udtalelse har ikke Sigte paa det, som jeg har omtalt. Den maa nærmest sigte paa de Limier i Statsrevisionens Udvalgsbetænkning, hvilket det ikke tilkommer mig at svare paa. Jeg har ikke tænkt mig noget femte Hjul til Statsrevisionens firhulede Vogn.

Ordføreren (Bajer): Jeg kan meget godt forstaa, at det ærede Mindretal ønsker at indskrænke Statsrevisionens Opgave og Virksomhed til det mindst Mulige; thi Statsrevisionen er jo nærmest Rigsdagens Bevillingsmyndigheds Die, og forsaavidt man ønsker at give denne Myndighed de snevreste Grændser, kan jeg saa godt forstaa denne Lankegang. Jeg tror imidlertid, at det er saa langt fra, at der her er nogen Tale om det særlige Punkt, at ville udvide Grændserne ud over, hvad der staa i Grundloven eller endog blot i